

1. tétel

Ady Endre Isten-kereső útja 1908-tól 1912-ig *A Sion-hegy alatt*, *a Rendben van*, *Úristen*, *Az Isten Titkai* és *az Istenhez hanyatló árnyék* című versciklusok alapján

1. Jelentősége, irodalomtörténeti helye

Összegző költő: lezárója a magyar utóromantikus lírának és meghatározó alakja a klasszikus modernségnek; a *Nyugat* első nemzedékének vezéregyénisége. A magyar sorskérdések („Mit ér az ember, ha magyar?”) és a modern ember életérzései- nek („Minden Egész eltört.”) megszenvedője és hiteles kifejezője. Egyszerre magyar és európai, nemzeti és egyetemes. A **költői látásmód megújítója:** tematikában, lét-tértelmezésben, gesztusokban és stílusban, verstanban, retorikában és poétikában egyaránt.

Szemléletének meghatározó tényezői: mélyen a **magyar történelmi hagyományban áll.** Folytatója és újraértője a nemzetfáltésből eredő ostorozó hazaszeretet nagy tradíciójának. (Vö. gróf Zrínyi Miklós, Csokonai Vitéz Mihály, Berzsenyi Dániel, Kölcsey Ferenc, Petőfi Sándor) „Nekem Ady Endre ostora tetszik.” (Nagy László) A magyar sors szépségét és végzetének teljességét igyekszik megérteni, újraértelmezni és kifejezni a Szent Napkelettől a hunokon és Vazulon keresztül a „párizsi Bakonyig”. Ellentmondásokat magába olvasztva egyszerre kötődik és használja a magyar és az egyetemes kulturális hagyomány egészét. Kálvinizmus és Ótestamentum, a közösségért való lét és a gőgös, úri öntudat is sajátja. A magyar messianisztikus küldetéstudat („Én vagyok az utolsó magyar.”) politikai radikalizmusa, forradalomvárása és a hiábavalóság, a cselekvés reménytelensége is egyszerre jellemzi. Önértelmezésének összetevői: **pogányság és kereszténység, „korhely Apolló” és Dionüszosz**, mámor és csömör, Nietzsche és Krisztus, vitalizmus, féktelen életszerelem, és – mint egyik cikluscímme is emelt versében vallja – *Istenhez hanyatló árnyék*. (1911)

Későromantikus én-ábrázolás, **önmitizálás**, szecessziós halálvágy és szimbolista látásmód, expresszív erejű versbeszéd és a **kötetkompozíció** jelentéstöbblete jellemzi. A 19. század második felének klasszikus modern stílusirányzatait (impreszszionizmus, szimbolizmus, szecesszió) saját egyéniségére hangolja át. Költői témái, az ezeket megjelenítő motívumok, és az azokból kibomló szimbólumok egymáshoz kapcsolható és összefüggő rendszert alkotnak. Ady Endre **tematikus költő:** azonos témájú verseit ciklusokba rendezi, és ezekből építi fel köteteit, ami így többet és mást jelent, mint a versek összessége. A fontos témák visszatérnek, új elemekkel egészülnek ki, a későbbiek visszautalnak, és át is értelmezik olykor a korábbiakat. Ezek megmutatják az életmű sokrétű összetettségét: látomásos tájversek, magyarság versek, szerelmi líra, létharc versek, istenes versek, önarckép versek és ars poétikák, kuruc versek, forradalmi versek, háborúellenes versek. Modernitása mellett kötődik a magyar irodalom legnemesebb hagyományaihoz, amelyek beépülnek egyéni mitológiájába: ilyen a zsidó-magyar sorspárhuzam és a nemzethaláltól való félelem, amellyel egyszerre lesz folytatója a 16. századi protestáns és a reformkori történelemszemléletnek. **A szimbolizmust mitológiával keresztezi**, így szimbólumai megfoghatóbbak, mit a francia elődöké. Újszerűsége, hogy erős közéletiség jellemzi, a megújulás nem csupán művészi ars poétikát, hanem társadalmi programot is jelent számára.

Utóélete

Kortársai körében vitát vált ki: érthetetlen és magyarellenes, de mindenki viszonyul hozzá, mert hatása óriási. Nemzet-ostorozó gesztusa még Kosztolányit is fölháborítja. A két háború közötti hivatalosság csak félszívvvel vállalta, de a népi írók a nemzet költőjének tekintik. (Szabó Dezső, Féja Géza, Kodolányi János, Móricz Zsigmond, Németh László). Az Ady-kultusz ellen lépett fel Kosztolányi Dezső (1929), de szinte mindenki Ady védelmére kelt. 1945 után a kommunizmus pártállami diktatúrája igyekezett kisajátítani: Petőfi és József Attila mellett a hivatalos kultusz kiemelt szereplőjévé akarta tenni. Mára egyértelművé vált: szoros összefüggés van Ady publicisztikája és költészete között, és a teljes életművet egységben kell értelmezni és értékelni.

2. Életrajzi mozzanatok

Ady Endre (Érindszent, 1877. nov. 22. – Bp., 1919. jan. 27.): Elszegényedett, „hétszilvafás”, kisenemesi családból származott. Apja, Ady Lőrinc, gazdálkodó; anyja, Pásztor Mária református papleány. Ady maga is kálvinista, református vallású. Iskolái: Nagykároly, piarista gimnázium, itt megismeri a római katolikus felekezet világszemléletét is. Zilah: református kollégium. 1896-97: Debrecenben a jogakadémia hallgatója, de tanulmányait nem fejezte be. 1897-től rendszeresen jelentek meg versei és tárcái különböző lapokban. 1900-1903: Nagyváradon lett újságíró. 1903 nyarán ismerte meg nagy szerelmét, Diósy Ödönné Brüll Adélt, akit Lédának nevez. 1904-ben Léda jóvoltából Párizsba utazott, ahol megismerte Baudelaire és a francia szimbolisták költészetét. 1905-12 között nagyrészt a fővárosban élt, de gyakran ellátogatott szülőfalujába és Párizsba is. 1906 elején jelent meg harmadik, de jelentőségében és hatásában az első, „igazi” Ady-kötet: az *Új versek*. Az 1908 januárjában induló *Nyugat* című irodalmi lapnak vezető költője és főmunkatársa volt haláláig. 1912-ben végleg szakított Lédával; 1915-ben feleségül vette Boncza Bertát, egy erdélyi földbirtokos ügyvéd lányát, akit Csinszának nevez. A háború első éveit főképp a csucsai Boncza-kastélyban töltötték, majd 1917-ben Budapestre költöztek, ahol betegsége fokozatosan súlyosbodott. 1918 végén még elment a Vörösmarty Akadémia ülésére, amelynek elnökévé választották. Kötetei (zárójelben a tényleges megjelenés évével, amely olykor korábbi, mint a köteten szereplő évszám): *Versek*, Debrecen, (1899); *Még egyszer*, Nagyvárad, (1903). Ezek visszhang nélkül maradtak, mert a költői teljesítmény nem érte el a későbbiek színvonalát. Jellemző, hogy a korai Ady-versek címei, ellentétben a későbbiekkel, még nem három szóból állnak. Ez értelmezhető az ősi magyar hitvilág, a mesei hármasság és/vagy a szentháromság számmisztikájának is. *Új versek* (1906), *Vér és arany* (1907), *Az Illés szekerén* (1908), *Szeretném, ha szeretnének* (1909), *A Minden-Titkok versei* (1910), *A menekülő Élet* (1912), *Margita élni akar* (verses regény; 1912), *A Magunk szerelme* (1913), *Ki látott engem?* (1914), *A halottak élén* (1918), *Az utolsó hajók* (posztumusz, 1923.)

3. Istenképének forrásai

Gyermekkori emlékek, ünnepek; a **kálvinista istentisztelet** és a **római katolikus szentmise** liturgiája, a zsoltárok (soknak a szövegét gyermekkorában megtanulta) és a templomi énekek, a felekezethez tartozás közösségi élménye; a **Biblia**: az Ószövetség és az Újszövetség szókészlete, példázatai, **Krisztus** alakja. Ezzel szemben áll

Nietzsche (1844-1900), a 19. század második felének meghatározó német filozófusa, aki nagyon hatásosan fejezi ki megrendülését a hit feltétlenségében. Egyik fontos művében, *Így szólott Zarathustra – Könyv mindenkinek és senkinek* (1883, ford. Kurdi Imre) a perzsa vallásalapító nevében prófétai stílusban hirdeti az „übermensch”, „**az embert fölülmúló ember**” eszméjét. Itt szerepel híres kijelentése: „Még ilyet! Ez a szent életű aggastyán itt a vadonban még nem is hallott róla, hogy *Isten halott!* (...) Kötél az ember, kötél az állat és az embert fölülmúló ember között – szakadék felett feszülő kötél. Veszélyes átkelés az ember, veszélyes úton levés, veszélyes visszatekintés, veszélyes borzongás és megtorpanás. Szeretem, akik nem valahol a csillagokon túl keresik, vajon mi végre hoznak áldozatot, és miért buknak alá: hanem a földnek áldozzák magukat, hogy a föld az embert fölülmúló emberé lehessen egykor. Szeretem, akinek élete megismerés, és azért akarja a megismerést, hogy az embert fölülmúló ember élhessen egykor.”

4. Isten-kereső útja

1908-tól 1912-ig A Sion-hegy alatt, a Rendben van, Úristen, Az Isten Titkai és az Istenhez hanyatló árnyék című versciklusok alapján

A gondviselés hit megrendüléséből fakadó **modern istenélmény** jellemzi. Istenfel fogása mélyen személyes, egyéni, olykor profán, kételkedő, alapvetően **istenkereső**, ritkábban hitvalló. Gyakran elveszti Istenét, elfelejti a nevét (*A Sion-hegy alatt*, 1908), majd konokul, szenvedve és szenvedélyesen keresi (*Az Isten balján*, 1908; *Az Isten-kereső lárma*, 1910), hozzá menekül, néhány versében fölismeri, és hitét megvallja (*Az Úr érkezése*, 1908; *Imádság háború után*, 1908; *Köszönöm, köszönöm, köszönöm*, 1911). **Hite tépázottan modern** és zaklatott, ellentétekkel, **paradoxonokkal telített** (*Hiszek hitetlenül Istenben*, 1910; *Istenhez hanyatló árnyék*, 1912). Isten és ember ösztetartozása személyes kapcsolatként, vagy annak hiányaként jelenik meg. Isten és a lírai én viszonya a legtöbb esetben ellentmondásos: mind a beszélő, mind az Isten különféle helyzetekben, lélekállapotokban, viszonyokban tűnik fel. A nyelvhasználat sokszor biblikus, régies, archaizáló, vagy épp köznapi, lefokozott, profán. Gyakori a biblikus intertextualitás, elsősorban az ószövetségi mottó, ami Ady kálvinista isten- és történelemszemléletét jelzi.

Isten-kereső útja *Az Illés szekéréen* (1908) című versgyűjteményben indul, mert ebben kap az istenes tematika először önálló ciklust – *A Sion-hegy alatt* –, méghozzá kiemelt helyen, a könyv első részében. Az önmagában cím nélküli, de az egész kötetnek címet adó nyitóvers az egész gyűjtemény bevezetője. Ezt követően minden kötetében folytatja az istenes tematikát. A költemények Istent és a lírai én viszonyát szimbolikusan, metaforikusan és/vagy metonimikusan nevezik meg.

Illés (héb. Eljahu 'Jahve az én Istenem'): Kr. e. 9. században élt, a próféták atyja, akit a zsidók, a keresztények és a muszlimok is tisztelnek. „És lőn, amikor menének és menvén beszélgetének, ímé egy tüzes szekér tüzes lovakkal elválasztá őket egymástól. És felméne Illés a szélvészben az égbe.” (*Biblia*, 2 Kir 2,11) A nyitóvers – *Az Úr Illésként elviszi mind* – belső lélekállapotot alakít át drámai cselekménnyé. Szimbolikusan alapellentéte a meleg és a hideg, a tűz és a jég, a Föld és az Ég. „Tüzes, gyors szíveket ad nekik, / Ezek a tüzes szekerek.” Az első versszak metaforája a belsőt és a külsőt, a szíveket és a szekereket azonosítja a tüzes közös jegy segítségével: tüzes

szívek = tüzes szekerek. Hiszen a lázban égő ember gyorsabban él, szíve szaporábban ver, ezért élete rövidebb lesz, hamarabb magához ragadja az Úr a „tüzes szekéren”, vagyis elhasználódott szíven keresztül. A kiválasztottak, és éppen ezért magányossá váló művészek ők, akiket Illéshez hasonlóan magához szólít az Úr, de nem azonnal, hanem csak a rájuk mért hánykolódó szenvedés után. „Ég s Föld között, bús-hazátlanul / Hajtja őket a Sors szele.”

Ady kevés, teológiai értelemben is hitvallónak tekinthető verset írt, de ebből kettő, *Az Úr érkezése* (1908) és az *Imádság háború után* (1908) ebben a ciklusban szerepel, amelyek az istenkereséssel szemben a bensőséges ráतालálás, a megtérés verseiként értelmezhetők. Itt a szenvedő, az önmagával, Istennel és világgal is – itt átvitt értelemben – háborúban, tehát létharcban álló lírai én fölismeri Istenben gondviselőjét, aki támaszt és lelki békességet ad.

A Sion-hegy alatt a verscsoport tizenöt darabjából a hetedik: a költő is kiemelten fontosnak tartotta, ezért helyezte a középpontba, és választotta a ciklus címadójának. A Sion-hegy a jeruzsálemi templom szent helye; a Sínai-hegy (Hóreb) pedig, ahol Mózes találkozott Istennel, és a Tízparancsolatot kapta Izráel számára. Ady a jeruzsálemi hegygel nevezi meg a Sínait, ami azt jelzi, hogy a vers helyszíne és balladaszerű cselekménye is látomás, nem köthető a szövegen kívüli tényleges helyhez. A zárlat meghatározza és értékeli is a vershelyzetet: „S én ülök / Sírván a Sion-hegy alatt.” A lírai én önmagát siratja, mert költői látomásában a **találkozás Istennel** – profánul és ironikusan az „Isten-szagú”, a hajnali misére (rorátéra) harangozó, kopott, öreg pappal – létrejött ugyan, **de nem ismerte meg**. Víziójában már halottnak láttatja magát, mert elkövette a legnagyobb bűnt, az **istenfelejtést**, a hit elvesztését, pedig gyermekkorában sokat imádkozott hozzá. Ady megrendítő erővel ábrázolja Nietzsche és saját tapasztalatát: „Isten halott”. De ez egyben fájdalmas hiányt is jelent, mert helyette nincs semmi, csak a nihil, az üresség; és éppen e kettősség feloldhatatlan bizonytalansága adja a modern istenélmény mély tragikumát. Erről így vall: „Batyum: a legsúlyosabb **Nincsen**, / Utam: a nagy Nihil, a Semmi, / A sorsom: menni, menni, menni / S az álmom: az **Isten**.” Látható, hogy a rím elhelyezésnek is fontos üzenete van. (*Álmom: az Isten*) A **hitre jutás érzelmi szükséglete és racionális lehetetlensége** a kétségbeesés és a kételkedés oka, amit legtömörebben a paradoxonos állítások érzékeltetnek. Ez a retorikai alakzat azonban nem kizáró ellentétet, hanem csak látszólagos ellentmondást érzékeltet, vagyis a kijelentésben szereplő állítások egyszerre igazak, érvényesek és léteznek. „Te vagy ma a legvalóbb Nem-Vagy”, tehát Isten **egyszerre** „van” és „nem-van”. Vizuálisan jól érzékeltethető ez a dialektikus logikai kettősség a törlésjel alá helyezett szóval, amely egyszerre állítja és tagadja a megnevezettet: ~~Isten~~. (*Szeress engem, Istenem*, 1908)

A második állomás a **Szeretném, ha szeretnének** (1909) kötet, amelyben a kilenc verscsoportból a **Rendben van, Úristen** című ciklus a nyolcadik helyen szerepel, ami mutatja a tematika hátrább kerülését. Az ajánlásban érzékletesen vall Istenhez fűződő viszonyáról. „Azoknak a bús valakiknek, akik **hitetlenül is az Úristent keresik** hívó, bús gerjedelemmel s remény nélkül.” Alapérzése a hitetlenség, hiszen azok keresik szomorú kétségbeesésükben egyre reménytelenebbül Isten, akik még nem találták meg. Az istenkereső magatartás elősorban a keresésben hisz, és nem Istenben. Az itt olvasható tizennégy versben nem szerepel hitvallás, inkább az ellenkező véglet

nyilvánul meg. Istent 'Halálként' (*A Halál pitvarában*, 1908), majd a 'Jehovák Jehováként Életként' (*Vezeklő vigadozás zsoltára*, 1909) metaforizálja, ő maga pedig fekete Anti-Krisztusként szenvedve hoz áldozatot, „Hogy a Jövőt fehérnek tudja.” (*Anti-Krisztus útja*, 1909) **Profán** módon itt mintha a lírai én lenne a megváltó, aki 'bűnös, nagy példájával a Múltért és a Jövőért' vállalja a megtisztító kárhozatot. Költészetének sajátja ez a költői túlzás, ez a retorikai féktelenség, **az Én szerepének mitikussá növelése**, hiszen korábbi kötetében 'magyar Messiásként' is gondolt már magára. A ciklus címadó verse, a **Rendben van, Úristen** (1909) öt, anaforával induló kérdőmondatból áll. A saját hitetlenségéért **Istent vonja felelősségre**, kérdéseivel szemrehányóan faggatja, majd a vers a lírai én halálában békül meg Istenével. „Ki akarta, hogy ne akarjak / S mint csenevész, őszi fű-sarjak / Feküdjek kaszája elé / S így szóljak: rendben van, Úristen?”

A harmadik megálló **A Minden-Titkok verseiben** (1910) **Az Isten titkai** című ciklus, amely fontossága miatt ismét a kötet elejére került, miképpen a csupán négysoros, cím nélküli ajánlás, amely pillanatképet rögzít az **önmagával és Istennel az Istenért folytatott létharc** állapotáról. A világ titkainak lírai megismerése egyelőre legyőzte a saját halálát váró szomorúságát. „Ám él a szívem és él az Isten.” Ady istenes verseinek egyik legfontosabb **teológiai és filozófiai motívuma az akarát** kérdése. Belülről, mélyen átélten szenved meg Pál apostol tanítását. „Annak okáért tehát nem azé, aki akarja, sem nem azé, aki fut, hanem a könyörülő Istené.” (A rómabeliekhez írt levél, Róm 9,16.) Vágyakozik Isten után, akar hinni, de emberi törekvése az isteni kegyelem hiányában sikertelen marad. Ezt a kettősséget, látszólagos ellentmondást érzékelteti a nyitóvers paradoxonja: *Hiszek hitetlenül Istenben / Mert hinni akarok.* Önértelmezése szerint versének minden eleme ima, de itt mégsem Isten a megszólított, mert egy mondat kivételével – „Hiszek Krisztusban, Krisztust várok, / Beteg vagyok, beteg.” – **Isten csak hiányával van jelen**, pusztán a vágyakozás tárgya. „A hit pedig a reménylett dolgoknak valósága, és a nem látott dolgokról való meggyőződés.” (Pál apostol, A zsidókhöz írt levél, Zsid 11,1) Istenben hinni azt jelenti, hogy létezését valóságosnak kell tartani anélkül, hogy az ember saját életében közvetlenül és látható módon tapasztalná meg Isten jelenlétét. A hit tehát nem a fizikai, az emberi szemmel, hanem a metafizikai, lelki szemmel történő látásból ered. Csak az emberben lévő belső, isteni rész ismerheti fel külső teremtőjét, eredetét. Ezt a különbséget éppen a titok kapcsán teszi érzékletessé a sokat idézett Saint-Exupery. „Tessék, itt a titkom. Nagyon egyszerű: jól csak a szívével lát az ember. Ami igazán lényeges, az a szemnek láthatatlan.” (*A kis herceg*, 1943) A hitben a szeretet, az érzelmi elfogadás és a ráhagyatkozás fontosabb és erősebb minden látható tapasztalatnál és észszerű okoskodásnál. A lírai én a zárlatban jellemző módon Isten feltételes módú tétélezésén keresztül ismét önmagához, és az ember Isten utáni vágyának antropológiai kérdéséhez jut el.

Az Isten-keresés következő állomása **A menekülő Élet** (1912) című kötet, amelyben a lírai én helyzetét a cikluscímmé emelt térbeli metonímia érzékelteti: **Istenhez hanyatló árnyék**. Élete veszélyben van, ha nem képes hitre jutni. Itt is központi motívum a beszélő akarata, amely szilaj keresésével szinte már üldözi Istent, mert nélküle csak hánykolódik a világban. **Istent paradoxonnal nevezi meg** – „Ki létlenül is leglevőbb” –, és a harmadik versszak megszólításban profán metaforákkal helyettesíti: ő csupán az emberi képzelet szüleménye, a hit pedig a mindig kéznél levő

gyógyír a szenvedésre. A zárlatban azonban érzelmi, értelmi és biblikus retorikával sikerül önmagát is meggyőznie. „S mert nem láttam régen előbb: / Nem szabad hinni senki másba.” A vers vívódó, önmagát is folyamatosan átértelmező szerkesztése nagy esztétikai erővel fejezi ki az összetett, **ellentmondásosan hitvallónak** nevezhető istenképzetét.

Különleges, bensőséges, rátaláló költemény a **Köszönöm, köszönöm, köszönöm.** Közvetlenül az *Istenhez hanyatló árnyék* előtt szerepel, amely a ciklus utolsó előtti verse, tehát mindkettő kitüntetett helyen, az összeállítás végén szerepel. Az öt versmondatból álló szöveg alapvető szervező elve az ismétlődés. A címadó szó összesen tízszer szerepel, ebből ötször sorkezdő anaforaként, amely a lírai én legfontosabb, **hitvalló beszédcselekvését, köszönetét** fejezi ki Istennek. „Te voltál mindig mindenben minden”. Az első négy és a 21-24. sorok is ismétlődnek, és nagy költői erővel – a látást, a hallást és az ízlelést keverő szinesztéziákkal – érzékeltetik a lírai én és Isten **bensőséges, egyben profánnak** is ható kapcsolatát, amelyben a szaglás és simogatása gesztusa is szerepel. Ugyanakkor – az eddigiekkel ellentétben – a lírai én akarata itt visszavonul, csupán a köszönetre szorítkozik, így közelít az ima, a „Légyen meg a te akaratom” beszédcselekvéséhez. Nagy hatású **létösszegzésébe** – ami születésétől a saját haláláig tart – minden beletartozik: az oltárok építése és döntése, a hit és a kétség, a jóság és bűn, a csók és betegség, így **az ellentétek is összebékülnek** a mindent átható köszönetben.

Az istenes ciklusok áttekintése után látható: leggyakoribb motívuma a parttalan, **mindent magába foglaló Isten képzete**, amely jól mutatja, hogy Ady istenfogalma nem teológia gyökerű, hanem egyéni, **költői képekben és retorikai alakzatokban megalkotott**, és csak ezek segítségével megismerhető nyelvi minőség, amely azonban minden elemével a létre vonatkozik.

Gyakorlófeladatok

1.

Mutassa be Ady Endre Isten-kereső útjának állomásait 1908-tól 1912-ig *A Sion-hegy alatt, a Rendben van, Úristen, Az Isten Titkai* és az *Istenhez hanyatló árnyék* című versciklusok alapján! Néhány vers részletes elemzésével igazolja vagy cáfolja, igaz-e Ady önértelmezése Istenhez fűződő viszonyában!

„De anyyi religio [vallás], igazi Isten-vágy még nem élt az emberi civilizációban, mint ma. Borzasztóul szeretnék igazi alakjában meglelni az Istent, s az írók még természetesen türelmetlenebbek és idegesebbek a keresésben, mint a filozófusok. (...) Szabadgondolkodó vagyok, s ha ki nem dobtak azóta, választmányi tagja a magyar szabadgondolkodóknak. De nem ismerek szebb szabadgondolkodást, mint az Istennel való nyugtalan és kritikus foglalkozást. Vagy-vagy: végre valaki vagy megtalálja, vagy véglegesen leszámol vele az emberi élet gyönyörű, elképzelhetetlenül nagy megkönnyebbülésére.”

(Ady Endre: *Isten az irodalomban*, részletek, Nyugat, 1910. február 1.)

2.

Milyen poétikai eszközökkel, retorikai alakzatokkal és költői képekkel ábrázolja Ady Endre személyes istenélményét *A Sion-hegy alatt*, a *Rendben van, Úristen*, *Az Isten Titkai* és az *Istenhez hanyatló árnyék* című versciklusában? Mutassa be a lírai én és az általa alkotott istenképzetek viszonyát és gesztusaikat! Válaszában reflektáljon Németh László megállapításaira is!

„Ady Endre (...) váratlan a Sion hegy alatt áll s hitetlenül is hinni akar. Szüksége van egy ős Kajánnál hatalmasabb vitázó társra, valakire, kitől végső fokon kérhet számon halált és életet. Miféle Isten az Adyé? Nem zsoltár és könyörgés meghallgatója, aki az emberek ügyeivel bíbelődik. Őt-hat világot küld egyszerre semmibe s kérlelhetetlen folyamú, akár az élet. Nem szereti a túlságos jókat, a kanyargós eszűeket, de a zsenit mégis ő akarja, mert a zseni mélyebb és messzibbről jövő akarata a világnak, titok, mint maga az Isten. (...) Úgy áll Ady az Istennel szemben is, ahogy a kedvesével szemben állt. Szeretett, mert szüksége volt a szerelemre. Hisz, mert szüksége van a hitre. A vallás szubjektív része kell neki, bele akar fűródni egy nagy ismeretlen ölbe. S amint a kedves előtt is megjártotta férfi s nő viszonyának minden gesztusát, Isten előtt is eljártassa a haragos számon kérőtől a megjuhászodó, karácsonyi verset éneklő gyermek Isten hitéig Isten és ember minden lehető viszonylatát. Fikció ez az Isten s nem Ady életébe hajló valóság. De amint tágul, bővül a jelentése, összefoglalja az összes Ady-szimbólumokat, tisztább láthatárt nyit az Ady-líra elé.”

(Németh László: *Az Ady-pör*, 1927.)

2. tétel

Eszmék változása és küzdelme – a történetmondás és a szereplőformálás sajátosságai Arany János *Toldi* és *Toldi estéje* című elbeszélő költeményeiben

1. A szerző jelentősége, irodalomtörténeti helye

Azon kevesek egyike, aki életében megérte, hogy iskolai olvasmány lett. A *Toldit* először 1856-ban tanították a késmárki líceumban, 1879 óta kötelező tananyag. A kortársak az epikus Aranyt értékelték elsősorban.

Ady már inkább a lírikust látta benne. Babits találó megfogalmazása szerint „*Petőfi nyárspolgár a zseni álarcában. Arany zseni a nyárspolgár álarcában.*”

Kosztolányi Arany epikájában demokratikus társadalomképét értékeli, lírájában pedig írói bátorságát. Ez alatt nem politikai bátorságot ért, hanem azt az individuális bátorságot, hogy az író őszintén képes szembenézni élethelyzetével.

Szerb Antal azt írja róla, hogy a „legmagyarabb magyar költő”, de ez nem egyértelmű elismerés, mert hiányosságának tartja, hogy az urbánus, polgári kultúra nem érintette meg.